

ἐξόχου πλαστικότητος κεφαλῇ, μὲ μίαν ἀνάδεσιν τῆς κόμης χαριεσσαν, καὶ ἐκφρασίς τοιαύτη, οἶαν μόνη ἐκείνη ἀληθῶς εἶχεν, ἐκφρασις ἐλκύνουσα, γοῆτις.

Καὶ ὅταν μετὰ μακρὰν προσήλωσιν εἰς τὴν μελέτην τοῦ ἔργου, εἶδα παραπλευρῶς μου τὸν ἐπιφανῆ καλλιτέχνην μὲ τὴν χρωματοπινακίδα ταλαντευομένην εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ἔτοιμον νὰ σύρῃ τὰς τελευταίας διαχρώσεις, ἐδοκίμασα τὴν ἀνέκφραστον ἐκείνην τῆς ψυχῆς μελαγχολίαν, ἣν αἰσθάνεται τις, ὅταν εὐρίσκει ἓνα παλμὸν τῆς τέχνης, καὶ ἀτενίζει ζωντανὰ τὰ μυστηριώδη χαρίσματα τῆς πλαισιούμενα ἀπὸ ἐν ἡρεμον πένθος δεσθεΐσης ζωῆς.

Καὶ μοῦ ὁμίλει ὁ καλλιτέχνης ἀφελέστατα, μὲ τὴν προσιδιάζουσαν αὐτῷ ἀγαθότητα περὶ καλοῦ, καὶ κατενόησα ἴψον δίκαιον εἶχεν, ἀφοῦ τὸ καλὸν κατορθοῖ ν' ἀπαθανατίζει τὸσφ ἑναργῶς τὸ ἐφήμερον κάλλος

Καὶ ἦδη εἰς τὰς τόσας ἄλλας ἀπεικονίσεις τῆς ἀτυχεστάτης **Μπερτίνας**, ἡ Τέχνη προσθέτει ἐν ἐτι ἐπίλεκτον ἔργον, προῖον τῆς ἐργασίας πεφνημισμένου ζωγράφου, ὅπερ θὰ ἐνθυμίξῃ ἑσσεὶ τὴν ὄνειρῶδη καὶ ὑπερόχου ποιήσεως καλλιτέχνηδα, ἥς ἡ ὕπαρξις, σκορπίζουσα χεῖμαρρον φωτὸς καὶ καλωσύνης, ἐνέκλειε καὶ τὴν ἀληθῆ δύναμιν τῆς τέχνης καὶ ἥς ὁ θάνατος ὑπῆρξε διὰ τὴν τέχνην καὶ τὴν φιλολογίαν ζῶπυρον ζωῆς

“ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΙΚΟΥΣ ΘΑΛΑΜΟΥΣ.,

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Λύσσα, φωτιά, μέσα μου καίει,
Λύσσα, φωτιά, στὸ ξαναλέει
Τὰ γέλι μου φαρμακωμένο
Ἀπ' τὸ φίλ σου τὸ πικρό.

✱

Τὰ δάκρυα πῶπνιξα γιὰ σένα
Μῶγουν τὰ στήθεια φλογισμένα
Καὶ θὰ μὲ ρίξουνε μιά μέρα
Στὰ πόδια σου μπροστὰ νεκρό.

(1899)

Τότε ἄφωνος στὴν ἀγκαλιά σου,
Κρύος στὰ φλογερά φιλιὰ σου
Θὰ νοιώσω μιά χαρά μεγάλη
Ποῦ θάπομείνης μοναχί,

✱

Καὶ μακριά σου — ὅ,τι κι' ἂν γίνῃ —
Καὶ μέσ' στὰ τάρταρα κλεισμένη,
Παράδεισο θὲ ναύρη ἢ μαύρη
Βασανισμένη μου ψυχί.

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ